

Školsko zvono

DECEMBAR 2022. 22.broj

Iskolacsengő

22.szám 2022 DECEMBER

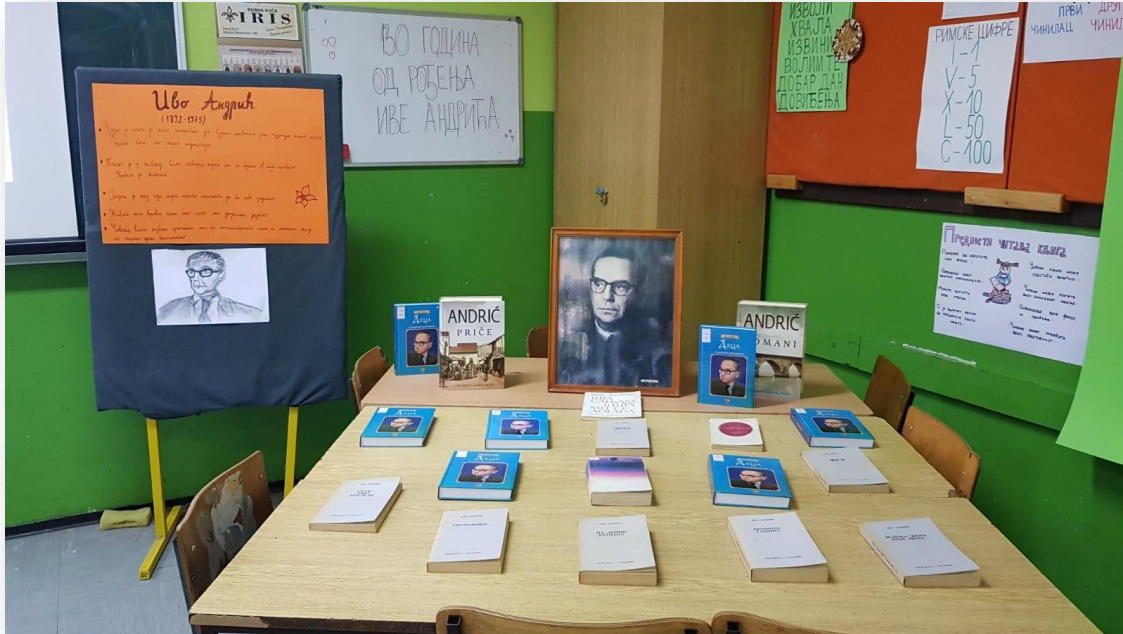

Školsko zvono / Iskolacsengő 2

130 godina od rođenja književnika Ive Andrića

U našoj školi je u ponedjeljak, 10.10.2022. godine obeleženo 130 godina od rođenja književnika Ive Andrića. Učenici viših razreda su putem prezentacije saznali bitne događaje koji su obeležili njegov život, kao i o stvaralaštvu, delima i detaljima iz njegovog života. Nakon toga održana je radionica na kojoj su učenici pronalazili citate koje su zapisivali i objedinili. Bilo im je veoma lepo, zabavno i korisno.

Пројекат Спасимо земљиште – светска изложба уметности, поезије и још много тога

Ученици наше школе придружили су се ученицима широм света у подизању свести о значају земљишта за наше животе и неприлици у којој се оно тренутно налази кроз пројекат Спасимо земљиште – светска изложба уметности, поезије и још много тога.

Драги председниче,

Ја нисам ни Сунце ни Месец, ни вода, ни ветар који дробе стене, нисам ни мали црвић који тако лепо ситни земљиште, нисам ни Илон Маск, Бил Гејтс или неки чаробњак. Ја сам само једна девојчица, Кристина из Дебелаче, ученица IV₂ разреда, која је вредно учила четири године. Научила сам лозу Немањића, а знам и многе податке из живота ових личности. Занимам се за живот Десанке Максимовић и Михајла Идворског Пупина, идем на фолклор, вежбам за такмичење из математике и још много тога, као већина деце на свету.

Међутим, у последње време подстакнута многим информација, размишљам, да ли сав овај рад има смисла ако ваздух, вода и земљиште губе на квалитету, шта би се поводом тога могло урадити? Шта нас децу чека у будућности?

Учили смо у школи о нашој домовини. Мој друг Филип нас је подсетио да наша Србија нема море али има реке, планине, језера, шуме, богат биљни и животињски свет, плодно земљиште и руде. Све то богатство мора се пре свега заштитити да би се очувало и за будуће генерације. Можда би помогло када би се сви присетили како су то радили у прошлости. Већ у Душановом закону говори се о ограничавању права на сечу шума, забрањује се насељавање искрчених места како би се шуме могле обновити. И у чувеном писму индијанског поглавице Сијетла, америчком председнику које се сматра најдуховнијим и најлепшим мислима човека о природи, истиће се да земља не припада човеку, већ човек припада земљи. Реке и животиње представљају нашу браћу и тако се према њима требамо и опходити. Ваздух је скупocen, јер сви живи деле један исти ваздух.

Данас смо сви навикли да уживамо у комфору који нам пружа потрошња енергије. Чим уђемо у кућу палимо сва светла, па често заборавимо да их угасимо када изађемо из собе. Када је лето, без климе тешко да можемо замислити дан, а зими без грејалице. Воду користимо не рационално јер често непотребно оставимо воду да тече из славине, користимо пијаћу воду за заливање, прање аутомобила, а на сакупљање кишнице готово да смо заборавили. Да ли се сетимо када су сва светла у кући упаљена да је то енергија из термоелектрана, великих загађивача који троше необновљиву енергију.

Неколико километара од Дебелаче налази се ветро парк. Уживам да гледам те моћне ветрењаче, некада ми се чине као да нису са планете Земље. То су обновљиви извори, али ни они нису савршени, јер угрожавају лет птица, а заузимају и велике површине плодног земљишта.

Моја породица води рачуна о потрошњи енергије и воде. Иза куће имамо малу башту и воћњак који не третирамо пестицидима. Зато брат и ја уживамо када уберемо малину, шљиву или јабуку само је обришемо и већ можемо да је једемо не реметећи нашу игру. Родитељи се труде да и на нас пренесу те здраве навике, а ја сама настојим да се што више информишем о овој теми.

Зато у овом писму желим да подстакнем све људе широм света да више пажње посвете заштити и обнови животне средине. Да укажем на потребу да чувамо плодно земљиште, изворске воде јер у томе је наш опстанак и наше богатство.

Кристина Бечеи IV₂

Konkurs književnog stvaralaštva

Opštinska biblioteka Kovačica ove godine objavila je 14. po redu konkurs književnog stvaralaštva. Tema je bila slobodna, a učesnici su podeljeni u tri kategorije. Učenici naše škole bili su veoma vredni, a da se trud uvek isplati pokazuju značajni rezultati.

U kategoriji od 1. do 4. razreda dva prva mesta zauzeli su Filip Čaki i Lena Ban, učenici četvrtog razreda.

U kategoriji od 5. do 8. razreda, Lara Šoljer, učenica sedmog razreda, osvojila je drugo mesto, a prvo mesto osvojila je Anđela Marković, učenica osmog razreda. Prva mesta svih kategorija čitali su svoj nagrađeni rad, pa su tako i naši učenici nakon pročitanih radova bili nagrađeni aplauzima. Kao nagradu dobili su po tri prigodne knjige koje će im koristiti u daljem školovanju, a koje mogu čitati i u slobodno vreme. Mentori naših vrednih i talentovanih đaka bili su učiteljica Ljiljana Terečik za niži uzrast, a za stariji uzrast nastavnica srpskog jezika Marija Trajković Balan.

Тамо далеко

Једног топлог јулског јутра моја породица и ја смо кренули на летовање.

Упутили смо се на грчко острво Крф. Када сам чуо да идемо тамо ја сам се јако обрадовао. Једва сам чекао да стигнем на Крф. Мој брат и ја смо стално запиткивали када ћемо стићи на дестинацију. Да би нас умирили и забавили, мама и тата су почели да нам причају дивне, занимљиве приче о Крфу. Док смо се возили аутомобилом уживао сам, гледао сам кроз прозор како се смењују плодне њиве, цветни пашњаци и високе сунцем обасјане планине.

Мамине и татине приче су се само низале. Сазнао сам да је Крф друго по величини острво у Јонском мору, да је познато по производњи маслина и меда, а највише ме је заинтересовала прича о томе како су српски војници током Првог светског рата стигли на Крф и прича о Плавој гробници.

Нисам ни приметио, а већ смо стигли у луку Игуменица, укрцали се на трајект и кренули смо на острво. Док је брод парао плаво море, брат и ја били смо унутра и играли смо се „На слово, на слово“, забављали смо се и шалили. Стигли смо на Крф, у главни град Керкиру. У луци је било пуно трајекта, аутомобили који су излазили из њих су преплавили уску улицу. Кренули смо у Ипсос. Када смо стигли и сместили се, брзо смо се пресвукли и отишли на плажу. Море је било кристално чисто и топло. Све до вечери смо се купали, играли лоптицом и скакали са дока. Обишли смо пуно занимљивих места, обишли прелепе плаже, возили се бродићем. Док смо се возили бродићем обишли смо прелепе пећине са пуно малих рибица. Капетан бродића је имао јако занимљиве приче и испричао нам је пуно легенди.

Једно вече упутили смо се у Керкиру. Једва сам дочекао да видим да ли је све онако како сам замишљао док сам слушао мамине приче. Одушевио сам се уским улицама које су поплочане каменом. Различити народи су оставили неизбрисив траг на фасади, плочнику и култури овог прелепог града. Стигли смо до Српске куће која је, на жалост, била је затворена јер је било касно, али мама ми је показала пуно снимака и ја знам да се у њој налазе разни предмети, оружје, одећа, књиге који су припадали нашим војницима.

У музеју има јако пуно писаних трагова о животу и страдању српских војника који су доспели на острво Видо. Јако сам желео да посетим Видо и Плаву гробницу, али тих дана је био јако топло и због тога нисмо могли да одемо на острво Видо.

Летовање се полако ближило крају. Ми смо се одморили, искупали у прелепом мору, уживали смо у дугим шетњама а ја сам јако срећан јер сам пуно времена провео са мамом, татом и братом и имали смо све време овог света. Када сам се вратио кући свима сам причао о Крфу, Виду, Плавој гробници. Једва сам дочекао да кренем у школу и да другарима и учитељици испричам где сам био и шта сам све видео. После моје приче о летовању учитељица ми је дала задатак да научим песму „Плава гробница“. Јако сам се обрадовао и са великом вољом почео да учим песму која ће ме увек подсећати на прелепи Крф и на наше храбре војнике.

Филип Чаки IV₂

Моје прво путовање у Македонију

Волим кроз шалу да кажем: „Ја сам полу Српкиња, полу Мађарица, полу Македонка“. Потичем из мешовитог брака, па сам све помало.

Мој деда по мами долази са југа Северне Македоније. Родом је из села Ложани, недалеко од Струге. Још од малена, са великом пажњом слушам дедине приче о његовој домовини и уживам у његовим догодовштинама из детињства. Слушајући о Македонији, једва сам чекала да и сама одем у дедин крај и уживам у свим тим лепотама.

Тог лета мојој срећи није било краја. Моји родитељи су мени и брату рекли: „Децо, пакујте се, идемо на свадбу у Македонију!“ Кренули смо раном зором и путовали смо аутом. Нисам желела да током пута случајно заспим како не бих пропустила неки део путовања. Ишли смо ауто-путем Београд-Скопље. Била је велика гужва и пуно возила. Та деоница пута ми је позната од раније, јер смо већ раније туда путовали, када смо ишли на море у Грчку. Успут смо пролазили кроз Грделичку клисуру и бројне тунеле.

Када смо прешли границу, пут је био другачији, кривудасти, водио нас је кроз планине, високе и преко 1000 метара. Била сам узбуђена и једва сам чекала да стигнем у Ложани и видим све оно о чему ми је деда причао. Пролазили смо кроз Тетово, Кичево и бројна друга места. Била сам мала, али се сећам да сам тражила од маме да ме научи македонски језик и да сам научила оно најважније-„сакам те“ (волим те). Исто тако, касније сам тражила да ме научи да певам песму „Македонско девојче“, коју сам сада, недавно, певала на школској приредби.

Доласком у дедин родни крај упознала сам бројну родбину којој сам и ја била интересантна, као „мала из Србије“. Без проблема сам се споразумевала са свима, иако већина деце више не говори српски језик. Свadbени обичаји су ми посебно били занимљиви јер се млада, моја снајка, обукла у ношњу и ставила је ђердане око врата. Сви гости су играли и певали у колу (народној игри), што ме је посебно изненадило јер код нас деца и млади опште не играју или играју врло ретко. После свадбе остали смо у Ложани још десет дана и обилазили места о којима ми је деда говорио.

Прво и најважније, уживала сам у Црном Дриму, реци која протиче кроз село Ложани. Она извире из Охридског језера, спаја се са Белим Дримом и улива се у Јадранско море. Такође, уживала сам у обиласку Струге, граду који се налази на обали Охридског језера, које је велико и дубоко као море. Вода је чиста, али хладна, пуна риба, посебно пастрмке. Вода је прозирна до 24 метара дубине. Плаже су уређене као на мору. Недалеко од Струге, налази се и град Охрид, где је мој деда провео своје средњошколске дане. Тамо у центру граду се налази и дрво, звани „чинар“, који је стар више од 400 година. Обишла сам и манастир Калиште, Свети Наум, који се налази на граници са Албанијом и до којег смо пловили бродом. Потом смо били до Светог Климента, који се налази високо у брдима, где се налазе и Самуилов град, који је данас у рушевинама.

Али, све што је лепо кратко траје, па и моје уживање. Ближио се крај мог летовања и дошао је дан поласка кући. Обећали смо нашој родбини, али и мојим новим другарицама које сам тамо упознала да ћемо ускоро поново доћи јер је било немогуће обићи све природне лепоте Македоније за тако кратко време, а ја своја обећања испуњавам.

Лена Бан IV2

MOJ PEJZAŽ

Priroda ume da ulepša svako godišnje doba na svoj način. Ja sam dokaz da priroda utiče na raspoloženje, na osećanja i od nje zavisi da liće mi dan biti okrenut lepim ili manje lepim mislima. Kada sam tužna, kada me uhvati nemir zbog predstojećih zimskih dana, onda pustim mašti na volju i zamišljam predele.

Najviše volim pejzaž livade. Zelena i meka trava raduje se svakom novom cvetu. Cveće buja, raste, druži se sa pčelama i mravima. Priroda je napokon otvorila oči. Nigde đubreta, nigde bačene kese, opušaka. Čistoća je obasjala parkove, ulice, šume i svaki kraj livade. Livada izgleda prelepo. Sve je ponovo čisto, divno, sjaji se, vedro je i veselo i to u meni budi sreću i radost na licu. Sunce se raduje što će grejati livadu punu zelenila i cveća. To mi daje priliku da uživam u ovom prelepom pejzažu. Šetanje po livadi izgleda kao nešto nestvarno. Sve životinje su pitome, hranim ih, pijemo zajedno vodu sa izvora. Berem poljsko cveće, pravim buket da krasi moju sobu. Blagi vetar što duva stvara jedinstven zvuk prirode. Čini mi se kao da sanjam, ali mi šareni leptir sleće na ruku i shvatam da je sve stvarnost. Naša planeta se spasila, preporodila! Ljudi su shvatili da bez prirode ne može biti ni nas! Prostirem cebe, berem voće sa drveta i shvatam da ništa od toga nije prskano. Svega ima, baš onoliko koliko je čoveku potrebno. Nigde automobile, kamiona. Niko ne zagađuje prirodu. Čovek u daljini biciklom prolazi i ljubazno se javlja. Ljudi su postali i ljubazni? Ovo je, očigledno, san. Zar nam toliko malo treba da shvatimo da imamo sve? Da ne treba da jurimo, žurimo za materijalnim, bežimo u gradove kada ovde imamo sve? Imamo vazduh, reke, livade, pašnjake, sve što zasadimo nam nikne, zemlja nam je čudnovata! Ljubaznost, kultura, lepa reč i osmeh su besplatni.

Zato, moj pejzaž ne dam nikom! Borim se da on postane stvarnost. Da budemo pažljiviji, odgovorniji, da pazimo jedni na druge, da čuvamo prirodu. Ona je zahvalna, ne traži puno, a mnogo daje. Čuvajmo selo, čuvajmo životinje, cvrkut ptica i zeca u polju. Da li tražim previše?

Lara Šoljer VII₂

Љубав је осећање које изузетно прија човеку. Сви се сећају своје прве љубави. Као што се у народу каже: „Прва љубав заборавља нема“. Прва љубав је нешто што једноставно не може да се заборави. Чари прве љубави ду просто неописиве. Остављају вечни траг на човековој души без обзира на године. Не питају ни за време, ни место. Догоди се кад се најмање надаш и траје колико она жели. Не пита да ли си спреман, да ли можеш са тим да се носиш. Уђе у твоје срце без питања.

Вероватно сте сви већ упознати са изразом „прва љубав“. Моју прву љубав упознала сам са непуних 14 година. То је било не рођендану моје другарице, уједно и његове сестре. Виђала сам га и пре рођендана, али нисам баш нешто претерано обрађала пажњу. На рођендану нисмо разговарали пошто нисам комуникативна особа. Увек се трудим да упознам особу, па тек онда стичем поверење и постајем слободнија. Након рођендана пронашао је како се зовем на друштвеним мрежама и тако смо почели да се дописујемо и зближавамо. Сазнала сам да имамо доста заједничких ствари. Једна од тих ствари је и рукомет. Први пут кад смо уживо разговарали је на утакмици. Тог дана је све почело. Била сам збуњена, срећна, затим тужна, нисам могла да једем, спавам и учим и знала сам да је то то. Признала сам себи да сам се заљубила. Након тог дана, почели смо све чешће да се виђамо, долазили смо један другом на тренинге и утакмице и подржавали се међусобно у свему. То је био један веома леп период. После неколико недеља почели смо све мање да се виђамо и због школе као и због турнира и тренинга, а при том и не живимо у истом селу. Одлучили смо да би било најбоље за обоје да прекинемо контакт на неко време. Ја сам почела да губим емоције према њему и мислила да је даљина учинила своје, али кад сам га угледала на једној од мојих утакмица схватила сам да ми недостаје и почеле су да ми се враћају емоције. Тог дана се понашао јако чудно сваки пут кад бих прошла поред њега. Гледао ме је необично, био је озбиљан, а ја сам крајичком ока приметила да се насмеје када не гледам у њега. Ја сам по његовом понашању претпоставила да се и ја њему свиђам, али нисам хтела ништа да му спомињем зато што нисам била сигурна. Тако је то када си млад и несигуран, када се бојиш и када стрепиш. Тако је прошао мој, а и његов распуст: без икаквог контакта. Било ми је веома тешко, али сам морала да будем јача од тога и да издржим. Пред почетак нове школске године он ме је позвао и ја сам се јавила. Тада рекао да и даље гаји осећања према мени, и ја сам њему признала све што сам осећала. Након тога смо се договорили да се видимо уживо и тако смо се помирили. Сваки сусрет са њим у мени буди јаке емоције. Он ме мотивише да учим, да радим на себи, да тренирам и да се борим сваког дана. Помаже ми у учењу, даје ми енергију да будем што боља и да дајем све од себе да напредујем. Иако смо обоје млади, признали смо осећања. То неки одрасли не умеју. На то сам посебно поносна. Рећи, изговорити наглас шта заиста мислиш, без оклевања и устручавања. Бити друг, пријатељ, не заваравати себе. Трудити се да будеш сваким даном све бољи, јачи, са ставом, достојанством и јаком личношћу. Ко каже да старији од младих не могу да уче? Могу, ако желе.

Признала сам себи шта осећам, признала сам и њему. Без ризика нема добити. Зато сада могу слободно да кажем да се не бојим ничега. Радније сам била повучена, али сам временом постала другачија. Тако је то када је човек собом задовољан. То се осећа у енергији особе, како зрачи. Прва љубав ме је научила да никада не треба да поклекнемо, већ да слушамо своје срце и будемо искрени према себи, пре свега, а и према другима. То је тако једноставно. Надам се да ће ова осећања у мени трајати још дуго и да ћу својом жељом успети да сачувам своју прву љубав. Само је потребно да верујем.

Анђела Марковић VIII₂

Baltoni kirándulás

2022.10.02.

Balatonfüredre mentünk kirándulni, az igazgatónő és az osztályfőnök szervezték az utazást. Az út nagyon hosszú volt, csak vacsorára értünk oda. Kikivel kerültem egy szobába.

2022.10.03.

Mentünk a papkeszi általános iskolába. Ott a folyósón régi szekrények, padok voltak. Az iskola után mentünk a templomba, amely hasonló a miénkhez, csak egy kicsit kisebb. Ezután sétahajózáson vettünk részt a Balatonon, de nagyon rossz volt, mert hideg szél fúj. A Tihanyi Apátság volt a következő állomás. Az egy hatalmas, gyönyörű templom, ott temették el András királyt.

2022.10.04.

A mai nap első programja a Sümegi vár megtekintése volt. Nagyon élvezetes volt felmenni a várba, amely a hegyen található. A várban láttunk régi kardokat, ágyúkat és páncélokat. Volt várbörtön is, ott az ellenséget brutális módon kínozták. A kilátás gyönyörű, mesebeli volt. Ezután mentünk a Sümegi Püspöki Palotába, amelyben régi bútorokat, edényeket és építészeti eszközöket láttunk. Volt egy kis kvíz is. Kaptunk egy kérdést és egy térképet, a térképen keresztül kellett megkeresni a választ a kérdésre.

2022.10.05.

Reggel indultunk haza. Nagyon jó volt a hazafelé vezető út, mert a muzslyai barátokkal, barátnőkkal bírtunk szórakozni.

Bujdosó Enrik 7/1

Magyarországi kirándulás

2022. október. 02.

Nagyon vártam már a baltoni kirándulást. Reggel 10-kor indult a busz. A buszban elfoglaltuk a legjobb barátnőmmel közepén a legjobb helyet. Az úton csatlakoztak hozzánk a muzslyaiak is. Útközben beszélgettünk, zenét hallgattunk és aludtunk. Este 8-kor megérkeztünk az Annabella hotelba. Megvacsoráztunk és elkaptuk a szobakulcsot. Az 5.-ik emeleten az 542-es szobában voltunk. Nem tudtunk aludni, szóval néztük a Formula 1-et.

2022.október.03.

Reggelire rántottát ettünk. Reggeli után mentünk a papkeszi református iskolába. Ott meg lettünk vendégelve, még énekeltek is. Az iskolából átsétáltunk a templomba. Ott is énekeltek, beszélgettünk és imádkoztunk. A templomból kimenet mindenki kapott egy Sportszeletet. Ezután elköszöntünk és mentünk tovább. Tihanyi sétahajózás volt a következő program. Nagyon szép volt. A hajón erősen fúj a szél, és hideg is volt. Sokáig hajókáztunk. A sétahajózás után elmentünk ebédelni, már mindenki nagyon éhes volt.

2022.október.04.

Reggeli után mentünk a Sümegi várba. A Sümegi várban felfedeztük a kínzókamrát és a király szobáját. Ezután elmentünk pihenni, a nagy sétától mindenki elfáradt. Limonádét ittunk. Utána indultunk a múzeumba. Végimentünk az egész múzeumon, majd versenyeztünk. Ez egy egész napos program volt. Este mikor visszaértünk, megünnepeltük, hogy megszületett a kistestvérem.

Sört ittunk, természetesen alkoholmenteset, teleettük magunkat gomicukokkal, s a végén mindenki rosszul volt.

2022.október.05.

Reggel megreggeliztünk, kijelentkeztünk a szállodából, és indultunk haza. A barátnőmmel fogadtunk, hogy mikor érünk haza. Ő azt mondta 6-kor, én meg azt, hogy 5-kor. Aki veszít, az kell vegyen egy szörpöt. Persze én veszítettem...

Reggel 8-kor indultunk és este 6-kor értünk haza. Nagyon jó volt. Nagyon élveztem, ez volt a világ legjobb kirándulása.

Sebestyén Anasztázia 6/1

Utazás a világűrbe

Kiskoromban a világűrbe vágytam, nagyon szerettem volna felrepülni a csillagokhoz.

Egy nap, amikor 10 éves voltam, elmentem egy űrállomásra. Ott beszálltam egy űrhajóba, és elindultam az űr felé. Amikor megérkeztem a Neptunuszra, kiszálltam és megláttam egy házat. Bekopogtam, a házból egy érdekes kis űrlény jött ki.

– Jónapot! – mondtam csodálkozva.

– Szia! – köszönt ijedten a kis lény.

Megkérdeztem tőle, hogy van-e repülőtáyerja, és hogy ki ő.

– Igen – válaszolt a kis lény.

Ezután összebarátkoztunk, de amikor indulnom kellett haza, elromlott a rakétám.

– Haza tudsz engem vinni? – kérdeztem félénken.

– De hova? – kérdezte döbbenet.

– Hát a Földre – mondtam neki.

– Jó, de az hol van?

– A Naptól a harmadik bolygó.

– Ok!

Egy szempillantás alatt itt voltunk a Földön. De nem Szerbiában, hanem Mexikóban.

– Vigyél el Szerbiába! – kérleltem az űrlényt.

– Na jó.

Igen ám, elhozott Szerbiába, de nem Vajdaságba, hanem a Sár-hegységre.

– Csak még Vajdaságba vigyél el! – kérleltem.

– Jó.

El is vitt, de nem Torontálvásárhelyre, hanem Újvidékre.

– Kérlek vigyél el Torontálvásárhelyre!

– Hah, na jó!

S végre hazahozott. Elköszöntem a lénytől, aki ezután egyszerűen eltűnt. Bementem a házba, s elmeséltem anyukámnak és apukámnak a nagy űrbéli kalandomat.

Itt a vége, fuss el véle!

Györfi Emanuel VI

ÉLET

Élj a kis dolgokért az életben!

Élj a napfelkeltének

és a naplementének!

Élj a kirándulásoknak

és a biciklizésnek!

Élj a füledbe csengő zenének,

és a hajadat fújdogáló szélnek!

Élj a napokért!

Élj a kedvenc emberedért,

aki miatt rájössz, hogy az élet

nem csak jég és hideg,

hanem néha nyár és meleg.

Élj a kis dolgokért, hogy rájöjj,

mi is az élet!

Torontálvásárhely, 2022.11.24.

Máté Lea 61

Királyok a sárkány ellen

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, aki az üveghegyek belsejében élt. A szomszéd hegyekben pedig egy sárkány élt. Az a sárkány elfoglalta az üveghegyet, és a királynak el kellett szöknie.

Felszállt a nagy hajójára, amivel elment a tengerre. Ott megbarátkozott a cápakirályal, aki azt mondta, hogy ha kell segítség, akkor segít, de csak akkor, ha kap sok halat. Utána megismerte a sasok királyát, és az is beleegyezett a tervbe. Végül nehezen ugyan, de sikerült megismernie a felhők királyát is. Amikor visszamentek az üveghegyekre, akkor a sok felhő nagy vihart csinált, és a sárkány kijött, hogy elfújja a felhőket. Körbevették a sasok, és megtámadták. A sárkány nagy tüzet akart fújni, de nem sikerült neki, mert az esővíz lehűtötte a torkát. Akkor a sasok kikaparták a szemét. Nem látott és belesett a tengerbe, ahol a cápák voltak. Azok megtámadták és megették.

Végül így a király visszament az üveghegyekbe, és jó bulit csapott a cápákkal, a sasokkal és a felhőkirállyal. Még most is vigadnak, ha meg nem haltak.

Bakator János Gábriel

V/1. osztály

Tacskó kalandjai

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy tacskó. A neve Lilly volt, és szerette a pljeszkavicát.

Egy nap eldöntötte, hogy elszökik Szerbiából Mexikóba azért, mert mindig arról álmodozott, hogy egy nap mexikói takoszt fog enni.

A kis tacskó elindult, de nem volt jó a kaland kezdete, mert találkozott egy gonosz békával.

– Mit keresel itt, te buta kutya? – kérdezte a gonosz béka.

– Mit érdekel az téged, te kicsi béka? – kérdezte tőle gorombán a tacskó.

– Érdekel azért, mert lehet, hogy bírok segíteni – válaszolt kedvesen a béka.

– Megyek Mexikóba – válaszolt mosolyogva a tacskó.

– Jaj, de jó! Én is megyek Mexikóba! Akarsz velem jönni? – kérdezte a béka.

– Akarok! – válaszolt Lilly.

– Tessék ez az elektromos trotinét, hátha gyorsabban oda fogunk érni – mondta kedvesen a béka.

Lilly és az új barátja elindultak az újtukra. Közben találkoztak egy szellemmel. A szellem nem tudott beszélni, de adott nekik egy repülőt.

Lilly és a béka felszálltak a repülőre, de a szellem nélkül, őt otthagyták, mert csúnya volt.

Eljutott a két rosszesont Braziliáig, ott találkoztak Neymárral. Neymár elrúgta őket Mexikóba, hiszen ő focista. Lilly észrevette, hogy ez a béka mégsem gonosz. Mikor odaértek, ettek takoszt, de nem ízlett nekik. Lilly és a béka csak beszélgettek egymással, de nem volt érdekes, mivel Lilly 1 hónapos, béka pedig csak 10 napos volt.

Mikor hazaértek találkoztak egy csirkével. A csirke el akarta lopni Lilly labdáját. A kis tacskó a végén megette a csirkét, majd hazament, a béka pedig eltűnt.

Akkor Lilly felébredt álmából, és elkezdett sírni azért, mert amikor elindult, az erdőben elaludt, és azért is sírt, mert békabarát nem volt igazi.

Itt a vége, fuss el véle!

Gogány Albert 6/1

Gyermekhét az iskolánkban

A gyermekhét eseményei: múzeumlátogatás, szerepcsere, futóverseny, mozi, focibajnokság. A gyermekhét október első hetében volt, de én csak a múzeumlátogatásról, és a moziról fogok írni.

A múzeumlátogatás hétfőn a 4. óra után volt. A zenetanár és a műszaki tanár vezetett át bennünket a néprajzi múzeumba, amelyet Széchenyi Jolán alapított. Nagyon érdekes volt, mindenféle régi tárgy volt ott, például régi

vasaló, pénzérme, fapapucs, ósdi csizma, de a legérdekesebb egy öreg vetítógép volt. Voltak ott még párnák, amelyek nagyon puhák voltak. Láttunk egy ősrégi csizmahúzózt is, meg egy nagy könyvet, amibe a fontos adatokat írták gyönyörű kézírással.

A moziba csütörtökön 10 órakor indultunk. Pancsovára mentünk megnézni az Avatár című filmet.

Három busz jött értünk, mindenki az osztályfőnökével ment. Körülbelül 25-30 percet utaztunk.

Azt hittem, hogy örök fognak állni az ajtó előtt, de tévedtem, csak úgy beengedtek bennünket a moziba. Volt ott büfé is, de ott nagyon drága volt minden. Ezért a diákok 90 % vitt magával pattogatott kukoricát meg csipszet. Az volt az érdekes, hogy én úgy képzeltem el a mozit, hogy egyszerű székek lesznek ott, holott kényelmes, párnázott székek vártak bennünket. A film jó volt, csak annyi volt velem a gond, hogy én már megnéztem előtte nap, mert azt hittem, hogy az Avatar második részét fogjuk megtekinteni.

Ezek voltak számomra a gyermekhét a kedvenc eseményei. Nagyon tetszett minden, de ez a két program volt a kedvencem. Remélem jövőre is ilyen jó lesz!

Antal Dávid 6/1

TAKMIČENJA

Opštinsko takmičenje u ODBOJCI - dečaci 15.11.2022.godine Kovačica

Učenici naše škole osvojili su **ČETVRTO** mesto.

1. Ognjen Ilkić

2. Stefan Kiš

3. Kolja Romanov

4. Žarko Đuričkov

5. Boris Živanović

6. Kristian Kliment

7. Mihajlo Rašić

Nastavnik: Balogi Andraš

8. Marko Filipović

9. Mihal Darčić

10. Oskar Majores

11. Andras Joo

Opštinsko takmičenje u ODBOJCI - devojčice 17.11.2022.godine Kovačica

Učenice naše škole osvojile su **DRUGO** mesto.

1. Marković Anđela
2. Šimšić Teodora
3. Živanović Marina
4. Martinov Draguca
5. Marković Tamara
6. Šoljer Lara

7. Điniso Lara
8. Điniso Leona
9. Godošev Ivana
10. Heđeš Nikoleta
11. Heđeš Violeta
12. Labat Teodora

Nastavnik: Dimitrović Matilda

Opštinsko takmičenje u KOŠARCI - dečaci 24.11.2022.godine Debeljača

Učenici naše škole osvojili su **TREĆE** mesto

1. Andreas Jo
 2. Oskar Majores
 3. Ognjen Ilkić
 4. Stefan Kiš
 5. Žarko Đuričkov
 6. Marko Filipović
- Nastavnik: Balogi Andraš**

7. Mateja Gligorin
8. Boris Živanović
9. Nemanja Kovač
10. Aleksandar Cakić
11. Petar Erdeljan

Opštinsko takmičenje u KOŠARCI - devojčice 24.11.2022.godine Debeljača

Učenice naše škole osvojile su **PRVO** mesto.

1. Marković Anđela
2. Martinov Draguca
3. Marković Tamara
4. Živanović Marina

5. Stošić Teodora
6. Godošev Ivana
7. Heđeš Nikoleta
8. Marković Kalina

Nastavnik: Dimitrović Matilda

TAKMIČENJE RECITATORA - FEKETIĆ 27.11.2022.godine

Kačapor Gašpar Hana - osvojila je **DRUGO** mesto

Učiteljica: Ana Stanić

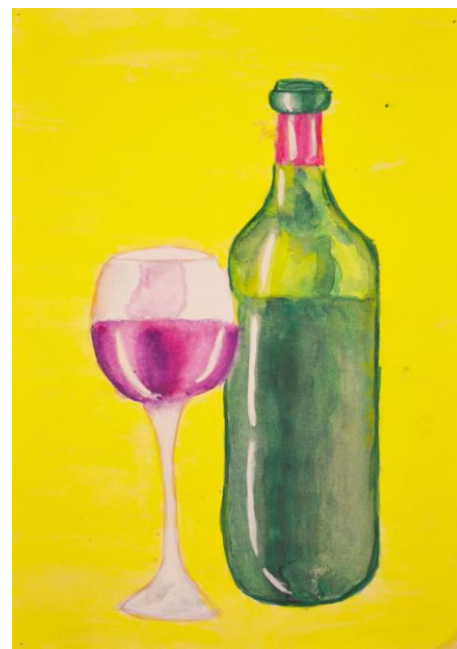

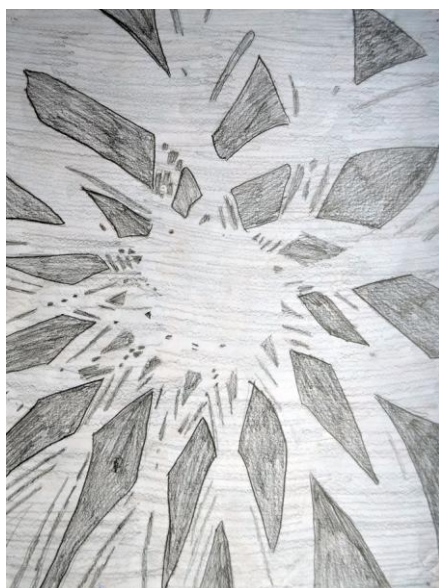
Aleksandra Stanišić - 8.3
Portret po Van Gogu

Andrea Gut - 8.1
Harmonija boja

Anđela Marković - 8.2
Kompozicija

Ela Grublješić - 6.2
Senka

Kolja Romanov - 8.2
Kompozicija

Lea Mate - 6.1
Slobodna tema

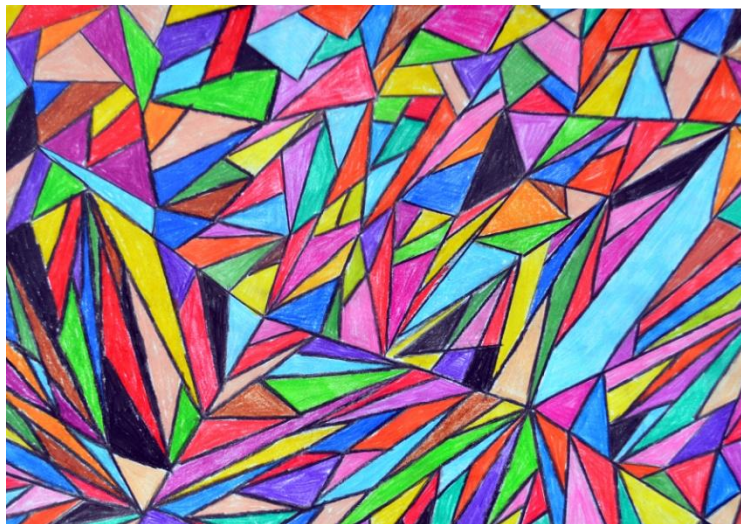
Violeta Heđeš - 7.3
Kontrast

Mirko Marković - 6.2
Odnosi boja - komplementarne boje

Iva Kudus - 5.2
Oblik

Enrik Bujdošo - 7.1
Kompozicija

Boris Suhanek - 7.3
Kompozicija

Peter Tristan Balogi - 5.1
Teksture - Životinja iz mašte

Leonella Đolai - 5.1
Slobodna tema

Teodora Gut - 5.1
Linija-likovni element

David Cvetkovic - 5.1
Teksture - Životinja iz mašte

Emma Krišan - 5.2
Oblik

Fatima Tatari - 5.2
Oblik

Marina Suhanek 5.2
Božićna čestitka

Anna Marija Nađ - 6.2
Božićna čestitka

Lara Điniov - 7.2
Božićna čestitka

Leona Điniov - 7.2
Božićna čestitka

OSNOVNA ŠKOLA "MOŠA PIJADE" 26214
Debeljača, Servo Mihalja br.32
Tel/Fax: (013) 665-447
E-mail: osdeb@panet.rs
www.osmosapijadedebeljaca.nasaskola.rs

MOŠA PIJADE ÁLTALÁNOS ISKOLA 26214
Torontálvásárhely, Szervó Mihály utca 32
Tel/Fax: (013) 665-447
E-mail: osdeb@panet.rs
www.osmosapijadedebeljaca.nasaskola.rs